

Я. ВІЛЬШЕНКО.

ПЕРВОНА ШАПОЧКА.

ЛЬВІВ, 1921.

ВІДКЛАДОМ ВИДАВНИЦТВА: „СВІТ ДИТИНИ“.

ВИДАВНИЦТВО „БИСТРИЦЯ“,

Станіславів, Галичина,

має на складі:

I. „Діточі Читанки“.

1. Попелюх і маленька мишка, з чуд. обр. 20 Мк.
2. Дорога до щастя. Івасикова втіха, 15 Мк.
3. Кізка-Білоніжка. Телесик, 15 Мк.
4. Борис Грінченко: Коротка історія України, 60 Мк.
5. Іван Липа: Орел Промінистий, 15 Мк.
6. Пан Слота і панна Сонічко. Що смачнійше? 15 Мк.
7. Гр. Гетьманець: Хто такий Т. Шевченко? 20 Мк.
8. Р. Кіплінг: Слонятко, з обр., 15 Мк.
9. „ „ Як верблюд дістав горб? з обр., 15 Мк.
10. Тарас Шевченко: Малий Кобзар, з портр., 20 Мк.
11. С. Чубатівна: Прогулька, комедійка на 1 дію, 20 Мк.
12. О. Залеський: Колядник з нотами, 80 Мк.

II. Бібліотека для української молодіжи.

Випуск 83. Семя Скакунчиків. Пан Коцький (13 ілюстр.). Ціна 60 Мк.

Випуск 84. Покотигорошок. Скарб (25 ілюстр.), 70 Мк.

Випуск 85. Вуйко Кван (7 ілюстр.), 50 Мк.

Випуск 86. А. Чайковський: Одарна, 80 Мк.

Ті самі, окремо оправлені:

Том 165. Семя Скакунчиків (11 ілюстр.), 45 Мк.

„ 166. Пан Коцький (2 ілюстр.), 20 Мк.

„ 167. Покотигорошок (22 ілюстр.), 20 Мк.

„ 168. Марія Буйно: Скарб (3 ілюстр.), 15 Мк.

Передплата на „Бібліотеку для укр. молодіжи“ на рік 1921 виносить за 4 вип. 300 Мк.

Книжечки висилаєть ся лиш за готівку. Гроші й за-
мовлення адресувати: Видавництво „Бистриця“, Станіславів.

ДІТОЧА БІБЛІОТЕКА.

Книжечка 6.

Я. ВІЛЬШЕНКО.

БНЗІВІТІА
ЧЕРВОНА ШАПОЧКА

ДРАМОВАНА КАЗКА В ДВОХ ДІЯХ.

ІЛЮСТРАЦІЇ А. МАНАСТИРСЬКОГО.

МУЗИЧНІ МОТИВИ М. ГАЙВОРОНСЬКОГО.

ЗБІРКА
ІВАНА ЛУЧКОВА

ЛЬВІВ, 1921.

НАКЛАДОМ ВИДАВНИЦТВА: „СВІТ ДИТИНИ“.

РГ
3948
L65C45
1921

Право передруку законно застережене.

О С О Б И:

Дівчинка Олюся, прозвана „Червоною Шапочкою“.

Бабуся Ганна.

Стрілець.

Марійка, товаришка Олюсі.

Старий гуцул.

Петро, парібок.

Настя, його суджена.

Вовк Неситий.

Пес Брисько.

Дві пташки червоношійки.

Русалка І.

Зазуля.

Вивірка.

Жовна.

Русалки. Дерева. Комахи. Ручай.

Дієть ся в Карпатах за часів славного царя Гороха.

Уваги для представлення.

Найважнішим питанням при виставі сеї штуки буде се, як має виглядати на сцені ліс (дерева), зазуля, червоношийки, жовна, впвірка, ручай, взагалі вся жива природа.

Ліс — кілька хлопчиків, овпненпх свобідно від ніг до голови в якесь платє, що має наслідувати кору ялиці, чп пншого дерева. Найкрасше зробити з темнобронзового, грубого, пакункового паперу довгі, відповідно до зросту хлопчиків, торбп. Зробити в нпх отвори на очу, ніс, уста та руки. В руках над головою держати якесь деревце пр. смерічку, яличку, сосонку, берізку, оспку. Деревце мусить бути досить високе і сподом кріслате, щобп засланило лице актора перед видцямп. Говорять усі хором, в один такт. Розміщенє їх на сцені довільне, до впдоби режисера.

Зазуля — дівчинка в строю із сірого паперу, прикрашеного чорнимп пасмугамп. При роботі сього „костюма“ треба мати перед собою образок зазулі. До рук прикріплені крила з паперу. На голові маска з сірої текстурп з чорним дзюбом, яка має закривати лице по уста. Впговір слів має підходити під звук куканя.

Жовна — хлопчик у костюмі з чорного блискучого паперу. На голові чорна маска з довгим дзюбом. Поверх маски зелений або червоний каптурок. Має вона бути осаджена на голові по уста так, щобп актор міг свобідно віддихати й говорити.

Червоношийки — дві дівчинки в строях із темно-бурого паперу, що довкола шпї мають вельмп високий ковнір із червоного паперу. На головах маски з дзюбкамп, заложені так, як у зазулі.

Русалки — дівчатка в строях із зеленого паперу. Волосє розпущене, омаєні цвітамп і папоротею, на головах віночки з цвітів. З заду рамен крилця, як у метелкпв. Робить ся їх із прозорої, білої газп, натягненої на фформу з дроту і дротпкамп прикріпляєть ся до рамен. Готові крильця красить ся на якпїсь взірець.

Ручай — дівчинка в синім строю, з розпущеним волосем, ціла вкрита завоем синьої, прозорої газп. Вона наслідує нею фплястї рухп води. Не показуєть ся ціла, тільки до половини пр. з під містка і все стоїть у глупині сцени.

Вовк і пес — можуть мати „костюми“ з міха або з якоїсь матерії. Може також бути кожух, або футро, вивернене до гори волосем. Хвіст у вовка і пса — зробити „рухомий“, т. зн. уладжений при помочі дряної „механіки“ так, щоби міг ним довільно рухати.

Маски вовка, пса, зазулі, вивірки і ин. можна дістати у Львові в складі паперу Сімона III а Ф а, на площі Трибунальській (недалеко „Народного Дому“).

Реквізити потрібні до вистави :

1. Шапочка з червоного сукна, або турбанчик із червоної хустки.
2. Наручний кошпчок, а в нім 2—3 булци, горнятко, серветка.
3. Кріс, люлька, торба і топорець для стрільця.
4. Топорець для старого Гуцула.

Замітки для інспіцієнта :

Звук дзвонів, гавкіт собак, шум ліса, захід сонця та вистріл мусять бути переведені точно відповідно до ходу акції штуки. При пізнені, або за скорі введеніє не викликають бажаного ефекту і поспують настрій у видців.

ПЕРША ДІЯ.

Гірська околиця. У далі видніють гори, а низше сосновий ліс. Попід ліс плине гірський ручай. Праворуч гуцульська хата, стара, похила. До хати веде стежка з ліса. Посеред сцени, де стежка перетинаєть ся з ручавм, кладка.

ЯВА І.

Бабуся Ганна (*сидить на присні*):

Ах, як чудовий день сьогодні!
Сніє небо, сонце сяє,
Се справді, справді день Господній,
Сам до молитви вже взиває...

(Чути церковні дзвони.)

Ялиці з шумом гіля клонять,
Немов втонули в богоміля,
А ось і дзвони в церкві дзвонять,
Голосять всім: »Свята неділя!«

(Хрестить ся.)

Пішлаб до церковці раденько,
Та за важка старій дорога!
Хоч тут помолю ся щиренько,
Молитва всюди мила в Бога.
Мабуть сьогодні у гостину
Червона Шапочка прибуде,
Прилине птичка на годину
Й старечій легше стане груди.
Учителька, їб-то_ненька,

Пришле щось певно в подарунку;
Добра душа, спішити раденько
Убогим людям в поратунку.

(Тимчасом із гори стежечкою, що веде до кладки, сходять Червона Шапочка з ключочком у руці.)

ЯВА II.

Червона Шапочка: А гей, добридень вам, бабуся!

Бабуся: Здорова була, птичко мила,
Червона Шапочко Олюсю,
Ти знов до мене загостила?

Черв. Шап.: Я думала, ви спатимете
Й тихісенько ішла під хату,
Щоб не збудити. Чи вганете,
Що я принесла вам на свято?

Бабуся: Навіщо вгадувать, дитино,
Все добре, що твоя дасть ненька!
Щеж як пришле таку пташину!
В обох вас золоті серденька!

Черв. Шап.: Колачик неня вам прислали,
З пшеничної муки, біленький
І поздоровити казали...

Бабуся: Най будуть неня здоровенькі,
Най Бог сторичну дасть заплату!
А щож теперки роблять ненька?

Черв. Шап.: Пішли до церкви з батьком, з братом,
(озираєть ся)

А в вас, бабуся, так чистенько!

Бабуся: І яж неділеньку святкую,
Чейже я також христіянка!

Черв. Шап.: Й мене в суконочку новую
Сьогодні вбрали зараз з ранку.
Тай иншу шапочку давали,
Біленьку, мов зимою ласка,
А я таки червону взяла,
Немаж бо, як червона краска!

Бабуся: Ти все в сій шапочці ганяєш,
По ній тебе пізнають всюди,
Від неї назву навіть маєш:
»Червона Шапочка« звуть люде...

Черв. Шап.: Ах, я й забула вам подати,
Я в лісі вам квіток нарвала,
Квіток червоних там багато,
Від співу птичок вкруг лунало!
Так гарно там, так любо, мило!
Ось цвіти вам.

Бабуся: Чудові цвіти!
Та ти в кишенці їх здавила,
Які ви всі невважні діти!

Черв. Шап.: Як я так плаєм поспішала,
На боці сі квітки я вздріла
І їх для вас зараз нарвала,
Щоб в цвіти божник пристроїли.
(За сценою чути гавкіт собак.)
Чи чуєте, собаки лають?

Бабуся: Кажуть, вовчище появил ся,
За ним се певно уганяють...

Черв. Шап.: Ах, як в вас гарно! Ліс розвив ся,
Щебечуть любо пташенятка
І скачуть з гилечки на гильку, —
Немов в раю тут ваша хатка,
У дикій рожі та в васильку.
Чи любите птичок, бабусю?
Їх співи, щебети дрібненькі?

Бабуся: Чи люблю?! Ними я, Олюсю,
Впиваю ся ввесь день біленький.
Вони такі веселі, милі,
Отсі малюсінькі пташата,
Так ріжнопері, легкокрилі,
А як пічнуть усі співати,
То так тут наче справді в раю.
Смієть ся серце та радіє,
Душею наче оживаю
І думка в мене молодіє.

Черв. Шап.: Як звуть, бабусю, деревину
Сю, що листками всіми бідна
Дріжить, трепече без упину,
Хоч навіть леготу не слідно...

Бабуся: Зовуть трепета, то осика.

Черв. Шап.: Стривайте, я тепер вже знаю,
Чому казав Івась Музика:
»Дріжить немов трепета тая!«
Як батько Ксеню в школі кликав
До таблиці. Але чого то
Так все трепече та осика
Чи там трепета?

Бабуся: Мое злото,
Оповідують старі люде

Дивнії речі — як вважатп
 Будеш й тобі я про сі чуда
 Спробую дещо розказати.

Черв. Шап.: Ах, дуже прошу вас, бабусю,
 Ах, розкажіть, як се все було...

Бабуся: Лиш добре уважай, Олюсю,
 В старих людей все те я чула:
 »За правду святу засудили Христа
 На люті муки, на смерть на хресті.
 У ліс посіпак подала ся юрба,
 На прилади мук матеріялу найти.
 Лиш в лісі явились, весь ліс задріжав
 Із жаху й страху. І роздав ся в мить стук:
 На хрест для Христа перший дуб з гуком вшав,
 Ліщина на скинтр, на підпори вшав бук.
 Всі дерева в лісі стрівожені ждуть,
 Терновий спокійно лиш куц повідав:
 »На що я їм здам ся, мене не візьмуть!«
 Та в мить на вінець для Христа він упав.
 В кінці під осіку прийшли рубачі..
 Вона вся дріжить і благає, рида:
 »Спаси, Божа Мати!« »Лишімо її«,
 Сказали сіпаки. »Не здатна вона!«
 Ї лишили осіку, та з сього часу
 Дріжать і трепечуть листочки її,
 У всяку погоду, у кожду пору
 Вона все в трівозі, все в вічнім страсі.
 Ось я й усе вже розказала,
 А ти міні за казку тую
 Можеб щось гарно заспівала,
 Якусь знов пісоньку новую.

Черв. Шап.: Міні вже час іти би в хату,
Та заки вас ще попрощаю,
За гарну казочку в заплату
Гарненьку пісню заспіваю.

(Співає.)

Ой підпж ти, кицю,	Пішла киця по водицю.
Підп по водицю,	Тай упала у криницю:
Тільки добре уважай.	Побіг котик ратувати,
Не впади в криницю!	А вже киці не видати.

Вптяг кицю за вухо,
Та положив, де сухо.
„Лежиж, кицю, тута,
Аж я найду прута“.

Прута ще не пошукав.
А вже киці не застав.

(Смієть ся і плескаючи в долоні підскоками танцює по сцені.)
(Замітки: Граюча сю роллю, мусить у часі співу, мімічними жестами ілюструвати зміст сеї події.)

Бабуся: Ся пісонька твоя гарненька
І ти гарненько відспівала
Й наука з неї є, серденько,
Щоб ти на себе все вважала,
Бо з нерозваги часто горе
Людий нечаяно навіщає,
Та й лихо й горе переборє,
Хто все розважно поступає.

Черв. Шап.: Здорові оставайте в хаті,
А я мерцій до дому піду
І по полудни знов в горняти
Принесу трохи вам обіду.

Бабуся: Прощай, прощай, моя маленька,
Дяка тобі за щebet милий,
Розвеселила ти стареньку,
Метелику мій легкокрилий.

(Червона Шапочка відходить. Іде повагом стежечкою, зазирає в струмок, зриває квітки, біжить за метеликом, аж поки не зустріла ся зі стрільцем, що виходить із ліса.)

ЯВА III.

Бабуся (до себе): Та вітрогонка знов ворота
Відчинені в мене лишила
Їй може вийти, кому охота,
Вона тут всего напустилаб.
Така невважна! Та дитина
Із неї добра та чемненька...
А як червона ся шапчина
Їй до лица, як їй гарненько! *(відходить).*

ЯВА IV.

Стрілець (входить на міст): Гей, нема то як у верховині
Стрільцем бути, весело буюти
В лісі-борі, чи там в полонині
На медведя й вовка полювати.
Ось теперки за вовком від ранку
Стежу, гоню, а все не дарую!
Пане вовче, хоч я без сніданку,
В ліс пустив ся, а тебе сполюю.
Та нім візьму ся знов за діло,
Ще треба люлечки пакнути,
Мене курити страх скортіло,
Ну, перш огню треба добути *(креше).*

ЯВА V.

(Червона Шапочка підходить.)

- Стрілець:** Червона Шапочко, так вчасно
 Ти вибігла уже із хати?
 Се з твого боку дуже красно,
 Вчи ся раненько все вставати!
- Черв. Шап.:** Ходила я до баби Ганни.
 Вона стара і заробити
 Уже не в силі, ну тай банно
 Самій старій у хаті жити.
- Стрілець:** А ти жите їй звеселяеш
 Все милим співом, любим словом!
 Я чув, ти гарно вже співаєш...
- Черв. Шап.:** А ви сьогодні знов на лови
 Пустили ся?
- Стрілець:** Егеж, вовчисько
 Унадив ся і нападає
 На вівці! Вже занадто близько,
 Коло села він тут блукає,
 Тож мушу його сполювати.
- Черв. Шап.:** Га, що за смілість так близенько
 Аж до села вже забігати
 Й ягнята хапати маленькі!
- Стрілець:** Ну, за сю смілість він науку
 Від мене добру вже дістане!
 Піде на жир він чорним крукам,
 Як з мого кріса куля гряне.
- Черв. Шап.:** А вам не страшно проти нього
 Осьтак самому виходити?

Стрілець : Мені? Я вже привик до того,
Без ловів я не міг би й жити!

Черв. Шап.: А як би він так вас заскочив
З небачки, що тоді зробилиб?

Стрілець : В стрільця готові руки й очі,
Знай, мусять бути в кожній хвили
Й серце кріпке, сильна відвага,
Стрілець, бач, не стрілець без сього!
Такий стрілець не варт і шага,
Що вовка зляк би ся одного.

Черв. Шап.: Ви, ось в новіській куртці нині!

Стрілець : А що, припала до вподоби?
Чи до лиця мені вона є?

Черв. Шап.: В червонім красше вам було бп,
Над краску червону не має!

Стрілець : Га, щож! Не все, бач, може бути,
Як шапочка твоя, у світі,
Красок і інших не минути,
Меніж в зеленім добре цвіті.

Черв. Шап.: Зелене, правда, вам пригоже,
Та над червоне світ не має.

Стрілець : Зелений ліс і гай, небоже,
І полонина і поля є,
В сій красці є мов щось живого,
Немов якесь ество живе...
Ти розумієш? Щось такого,
Такого щось, що ніби тее...

Черв. Шап.: Зелене мов звичайні люде,
 Як їх багато в Божім світі,
 Так і зелене найдеш всюди,
 А мало так в червонім цвіті,
 Як славних в світі людий мало
 І як від славних сих людий
 Очий не зводить світ,
 Так очи теж манять дітйй
 Яркий червоний цвіт.
 Ах, як раділа би дитина
 Кожда, колиб так як у мене,
 В неї червоная шапчина
 Була — зеленеж то буденне!

Стрілець: Бач, які мудрощі голосить!
 Ну, ще цмочка в тебе попрощу!

Черв. Шап.: Фе, тютюном від вас заносить,
 Я тютюну ніяк не зношу.

Стрілець: Ну, то бувай мені здорова,
 Я йду, чей вовка уполюю.

Черв. Шап.: Най вам сприяє щасте в ловах!

Стрілець: Вже я йому не подарую.

ЯВА VI.

Черв. Шап. (*сама*): О, щось також?! Чого не просить.
 Хоче, щоб його цілувати!
 А тютюном вам так заносить,
 Що ніс аж треба затуляти!
 Страх не люблю я сих курців,
 Кождий себе за щось тримає,
 Люльку, цигаро закурив

Й вже цілувати право має.
Та я про них і не думаю,
Я люблю дерева...

Дерева (*кланяють ся*): Подяку
Прийми від нас!

Черв. Шап.: ...і птичок в гаю
Й цвіти! Хтож вжива' табаку,
Курить тютюн, того терпіти
Не можу я!

Птички: Ми птички з гаю
Всі дякуем тобі.

Цвіти: І цвіти
Подяку теж тобі складають.

Черв. Шап.: В ручай теж зазираю радо.

Ручай: І він поклін тобі складає.

Черв. Шап.: Звірячу люблю всю громаду,
Усе, що бігає й літає.

(Ріжні звірятка, птички й комашки виходять.)

Всі (*враз*): Червона Шапочко, тобою
Ми всі радієм, тебе любим!

Черв. Шап.: Природи тішу ся красою
Під чистим небом сям голубим.
І зелень і квітки барвисті
На полонні тай у гаю,
І сей струмочок бистрий, чистий,
Все тішить так, що я мов в раю.

ЯВА VII.

Дві червоношиїки (*злітають з дерева й літають навколо Червоної Шапочки*): Червона Шапочко, любенька!

Черв. Шап.: Чого, птички, вам в мене треба?

Птички: Витаємо з всегó серденька
Тебе. Чи відси йдеш до себе?

Черв. Шап.: Егеж, до дому? Що за птічки,
Звиннененько як вони літають,
Гарненькі, хоч і невеличкі,
Червоні шиї й груди мають.

Птички: Ти мов червоношпечка,
Ми мов Червоні Шапочки,
Ти наша пестісчка!
Чи любиш нас ти, ти, ти, ти?

Черв. Шап.: Товаришки мої миленькі,
І вам Господь дав платочки.
Як в мене шапка, червоненькі!
Ах, люблю, люблю вас, птички!
Ваш лет і бистрий і так звинний
І піречка краски яркі
Будять веселість, сміх невинний,
І гонять смутки геть важкі!
Яркі краски се дар від Бога.
І радощі від Бога дар,
Тож на бік смутки тай тривога,
Най радує природи чар!
Як впросту я вже велика
Червону Шапочку носить
Не кину я ні на хвилинку
І птічок все буду любити.

Птички ви любі, прилітайте
 Частенько в гостеньки до нас
 І любо, мило нам співайте,
 Я годувати буду вас.

Птички: Ми тебе любим дуже, дуже!

Звірята: І ми, і ми, і ми!

Ліс: Червона Шапочко, наш друже,

Ручай: Поклін від нас прийми!

(Надходить вовк, усе німіє, а що може, криєть ся.)

ЯВА VIII.

Вовк *(сідає на пни дерева, вколо которого росте густа й висока папороть)*:

Гей, я вовк Неситий
 По дебрах блукаю,
 Де є що вхопити,
 На страву шукаю.
 В лісі полювати
 Се не легкі труди,
 Мушу забігати
 Й у село між люде.
 Ягнятко, телятко,
 Порося, лошатко,
 Козенятко, гусенятко,
 Все хватаю гладко.
 А як зголоднію,
 Тоді без ваганя
 Чи хлопятко, чи дівчатко.
 Хавкну на сніданя.
 Ненавидять дуже

Тому мене люде,
 Та мені байдуже
 Про людські суди.
 Хоч вони на мене
 Собак злющих тровлять,
 Стрільців гурма жепе,
 Та мене не зловлять.
 Ані я їх крісів,
 Рупниць не бою ся,
 Сховаю ся в лісі
 Тай з всего смію ся.
 В селі, в лісі, в поли
 Я другів не маю,
 Та про се ніколи
 Не дбав і не дбаю!
 Я тільки одного
 Приятеля знаю:

Череве! Про нього
Я дбав все і дбаю!
Все инше для мене

Нінащо не здатне!
Глянь, сеж Брисько жене!
Одно єство братисе!

ЯВА ІХ.

Брисько: Бач, а ти тутки, вовче друже,
Я вибіг трохи побуяти,
А як що щастечко послужить
Й якого зайчика впіймати.

Вовк: Чи ти ще дальше, Бриську,
В Олюсиного батька служиш?

Брисько: Певно!
Мені у нього добре дуже,
Про мене дбають тамки ревно.
А не багато є робити.
От, сторожити нічу хати,
За паном в поле, в ліс ходити,
А часом штучку показати,
Чи то покласти ся на спині
Тай неживого вдати й мигом
Мячем підскочить в сій хвилині,
То знов наперед скочить плигом —
І камінь принести з ручаю,
Або на задних лапах стати,
За те прожиток, захист маю,
Бо господарі мусиш знати
І не скупі — —

Вовк: А що до мене
То я не міг би так трівати,
Хоч як моє жите злиденне,
Хоч в мене ні кута, ні хати.

Твое жите одна неволя,
Не має в тебе волі, друже !

Брисько : Ні, твоя воля се сваволя,
За нею я не тужу дуже.
Я хочу пожиточним бути
Для світа користь приносити.

Вовк : Про світ не хочу я і чути,
Я лиш для себе хочу жити !

Брисько : Ти знаєш, що живу я чесно,
Тиж друг мій ширій вже із давна.
Покинь хпжацтво, а чудесно
Ми заживемо, дружно, славно.
У мене гарні господарі,
Прийми ся ти у них за діло,
Не будеш вже боятись карц,
Буяти будеш собі сміло.
Червона Шапочка маленька
Буде тебе й мене любити
У неї золоте серденько,
Будеш у нас ти гарно жити.

Вовк : Не хочу, бо не люблю труду,
Людий і світа не терплю я,
Хочеш, вертай у свою буду,
А в свої дебри поспішу я.
Там буду далі розбивати,
І жити як вільний бурлака,
Про власне черево лиш дбати,
На те я вовк, а не собака.

Брисько : Се правду ти сказав, Неситий,
І добре кажуть старі люде,

Ліс вовка все буде манити,
 Робітника з вовка не буде.
 А я до труду народив ся,
 У труді жить му до загину,
 Мій дід і батько все трудив ся,
 І я теж праці не покину.
 З неробством я не буду в згоді,
 Я з розбишацтвом в вічнім бою,
 Тож нам також дружити годі,
 Зриваю приязнь я з тобою.

Вовк: Га, як тобі я вже не пара
 То перестанемо дружити,
 Але й у ліс тобі йти вара!

Брисько: Тобіж в село не заходити.
 Я самолюбів і неробів
 В селі не можу, знай, терпіти!

Вовк: Я маю тисячу способів,
 Щоб і без тебе там брoїти.
 Бувай здоров і стережи ся,
 У лісі не шукай погуби,
 Із ран паперед вже лижи ся,
 Коли в мої попадеш зуби.

Брисько: Бувай здоров! *(відходить)*.

Вовк: Іди до біса!
 Не даром каже пословиця:
 Що нам, панам верхів і ліса,
 Собака в други не годить ся!
 Нам труд і праця?! Чи ви чули,
 Щоби вовки до праці брались?
 Ми пострахом наш ліс здобули,
 Ми праці з прадідів стидались.

Най інші вже на нас працюють,
 А нам готове пожити,
 Най інші трудять ся, бідують,
 Ми є на се, щоб панувати.
 »Неробство, самолюбство!« каже,
 А ми зовемо се: вигода.
 Що пан, то пан, знай, Брисю-враже,
 Тут твоїх заходів всіх шкода!
 Що ти людьми мене лякаєш,
 Сього зівсім я не бою ся,
 Сьогодні ти іще пізнаєш,
 Як з тебе й з них я насмію ся.
 Пізнаєш, в ко́го більша сила,
 Несптий всіх вас подолає,
 Червону Шапочку могила
 У моїм череві чекає.
 Тобі, Брисуню, я доїду,
 Червону Шапочку гарненьку
 Пірву сьогодні для обїду,
 Тай пообїдаю смачненько.
 Дістанеш ти від свого пана,
 Що не встеріг його дитяти,
 Та довець ходпть тут від рана,
 Треба до вечера пождати.
 Треба укрити ся пильненько,
 Щоб вискочить у час як слід,
 Червона Шапочко, маленька,
 Підеш в живіт мій на обїд!

ЯВА ХІ.

*(Коли вовк відійшов, підносить ся пень, що на ньому сидів вовк,
 а з під нього появляеть ся Русалка І.)*

Русалка: Що я наслухалась сьогодні!
 Йї свята земля такого носить,

Вже злочинів ціла безодня
 І ще, — і ще йому не досить!
 Червону Шапочку ще хоче,
 Бач, окаявник той пожерти,
 Життя позбавить ясні очі,
 Сі любі, милі личка черти.
 Малаб вона вже більш не жити,
 Не веселити світ собою?!
 О ні! Не можна допустити
 До сього злочину, розбою!
 Стривай ти, вовче окаявний,
 Ще завдамо тобі ми перцю,
 Побачимо іще, поганій,
 Хто вийде ціло з всього герцю.
 Гей сестрички, до мене всі
 На раду, на пораду,
 Спішіть порадити мені,
 Як покарати зраду.
 Червону Шапочку малу
 Вовк задумав пожерти,
 Як перешкодити йому,
 Дівча спасти від смерти?

(Русалки збігають ся і співають.)

Червону Шапочку малу
 Вовк хоче нам пожерти
 Ми вирвемо її йому,
 Спасем дівча від смерти.

Ми скличемо дерева, ручай,
 І всі лісні звіратка —
 Усе спіши ся, помагай,
 Ратуй житє дівчатка.

Гей всі, гей всі спішіть ся враз,
 Весь ліс йде помагати,
 Спішіть, спішіть, бо крайний час
 Дівчатко ратувати.

(Обступають дерево довкола, а Русалка І говорить:)

Русалка : Гей, дерево, схили ся низше :
 Червону Шапочку Неситий
 Пожертв хоче той вовчище,
 Треба перепинити,
 Остерегти мале дівчатко,
 Щоб не дало ся захопити,
 Та й не пустити вовка гладко,
 Але як слід провчити.

Дерево (вдаряє гіллям до купи) :
 Се не мислиме, не можливе !
 Червону Шапочку жертви
 Малоб вовчище відразливе,
 Най він зазнає смерти !
 Гейже ти, вивірко жвавенька,
 Приложи вушко ближше :
 Червону Шапочку маленьку
 Пожертв рад вовчище !
 Остерегти треба дівчатко,
 Щоб не дало ся захопити,
 А й вовка не пустити гладко,
 Але як слід провчити !

Вивірка : Глядіть, що видумав сей злюка
 Червону Шапочку жертви !
 Ні, не мине його наука,
 Прийдець ся йому вмерти.
 Та треба дбати, щоб дівчати,
 Не даць йому в пащеку,
 Тому кидайте враз, пташата.
 Всі ваших гнізд безпеку :
 Остерегти треба дівчатко
 Щоб не дало ся хопити,
 А й вовка не пустити гладко,
 Але як слід провчити.

Жовна (бе крилами): Ах збережи ти, Божа Сило,
 Червону Шапочку маленьку,
 Дівчину любу, вірну, милу,
 Так всім, так всім нам дороженьку.
 Я в мить, я в мить сю думку вражу
 Розкажу всім лісним звірятам,
 А перше всього птицям скажу,
 Щоб вєпіли дальш подати.
 Оповістять вони зазули,
 І Бриськови собаці,
 Розкажуть все страшне, що чули
 І всіх зберуть до праці.

Ручай: Й я вістку сю буду гень всюди,
 Журчать, бурчати по долині,
 Де млин гуркоче, роблять люде,
 Щоб помогли дівчині.

Увесь ліс: Усі, усі ми в ліса гуці
 Підемо ратувати,
 Разом від вовка будем дунці,
 Тай не дамо дівчати!

(Русалки уставляють ся півколесом і співають):

Спіши ся, спіши ся,	Він тільки про себе
Все в лісі живеє,	Клопочеть ся, дбає.
Спіши ратувати	Гей, дівчинку нашу
Дівчатко малеє.	Спішіть ратувати,
Бо кожда хвилиня	Щоби не ридали
Тепер дорога,	І батько і мати.
І може пропасти	Скоро ратувати
Олюся малая!	Дівчатко малеє,
Бо вовк той Несптий,	Спіши ся, спіши ся.
Він серця не має.	Все в лісі живеє!

(Заслона паде.)

ДРУГА ДІЯ.

Місце те саме. Вечеріє.

ЯВА I.

Бабуся (*виходить із хати*): Червона Шапочка барить ся,
Давно повинна би вже бути!
Чогось сьогодні не спішить ся,
Чи мала би малá забути,
Що щось для мене із обіду
Принести скоро обіцяла?...
До курника тимчасом піду,
Чи вже на банти посідали
Всі курочки мої... Смеркає!
Червону Шапочку бідненьку
Ще той вовчище де спіймає,
Боже, ратуй її маленьку! (*виходить*).

ЯВА II.

(Червона Шапочка й Марійка виходять із ліса та переходять мостом).

Марійка: Уже смеркає, я вертаю.

Черв. Шап.: Поглянь, яке ще сонце ясне!

Марійка: Заки до дому дочвалаю,
Сонце зівсім уже погасне.

Черв. Шап.: Ти так Марійко, боязлива.
 Боїш ся темної так ночі,
 А нічка вийде зорешлива,
 Осяють небо зорі-очи.
 Чого бояти ся! Так гарно
 В літню нічку холодочком,
 (Бо в день занадто тепер парно)
 Зривати цвіти над струмочком,
 Слухати співів соловейка
 В кущах червоної калини!
 Так дивна радість до серденька,
 У тиху нічку літа ліне.

Марійка: Се правда, гарно в нічку ясну,
 Та я усе такі спішу ся;
 Не так через тривогу власну,
 Та затривожить ся мамуся,
 Коли на час не верну в хату!

Черв. Шап.: Повернемо на час до дому
 Ще дома в вас не підуть спати,
 І страх, Марійко, твій ні к чому.

ЯВА III.

Сі самі. Петро й Настя.

Настя: Червона Шапочко, гуляти
 І ти теж вийшла проти ночі?

Петро: На личку любого дівчати
 Я все зривати мушу очи.
 Червона Шапочко, маленька,
 Голубонько моя пещена,
 Що каже там твое серденько.
 Чи будеш ти моя суджена?

Настя: Не слухай його теревенів,
Не вір словам його, Олюсю!
Що він плете й половині жмені
Не варта се! На що, Петрусю,
Червону Шапочку морочиш,
Пусте в головку їй вбиваєш?...

Черв. Шап.: Нехай говорить, що сам хоче!
Хібаж сама се добре знаєш,
Що я не візьму в тебе його.
Він і тепер не страх хороший,
А як постаріє до того,
То й не допоможуть в скрині гроші.
Як на порі уже я стану
І прийдуть свати вже до мене,
То певно красшого дістану
Я, Насте, як сей твій суджений.

Настя: Бач, як тобі відтяла, любий,
А на що було зачіпати?
Таке мале ще, жовтодзюбе,
А так вже вміє відрубати! (*Обоє відходять*).

ЯВА IV.

Червона Шапочка. Марійка.

Марійка: Чи чула ти? Вона казала,
Що ти мала ще, жовтодзюба...

Черв. Шап.: Пусте! В обоїх їх за мало
Олію в головах, знай, люба,
То й щоби путне щось сказати,
На те в них дотепу не має.
Млин тарахкоче, мусиш знати,
Лиш колесо вода рушає.

Так і вони мелють пустеє,
 Що на язик несе їм слива,
 То хто би там зважав на тее,
 Я чейже не мала дитина!

ЯВА V.

Сі самі. Гуцул проходить горою.

Гуцул: Дивне, що так дітйй пускають
 Самих під ніч глуху блукати,
 Вовкам у зуби самі пхають,
 А потім будуть нарікати.

Черв. Шап.: Я бабі Ганні несу їсти,
 Мене вовк зовсім не лякає,
 Про вовка ріжні ходять вісти,
 Та що той вовк до мене має?

Гуцул: Будеш інакше говорити,
 Як він тебе, небого, вхопить,
 Як буде кров твою він пити,
 Як в твоїм тілі зуби втопить.
 Бач, діти дивної натури
 Якісь тепер понаставали,
 Мудрійші покладки, як кури —
 Ми так малими не буяли.
 Ходи, Марійко, враз зі мною,
 Тепер у лісі лячно бути:
 Там відьм, полісунів юрбою
 Можна, нечаяно зустрінути.

Марійка: Ах, страшно! Я уже бою ся,
 До дому я вертаю з вами!

Здоровенька бувай, Олюсю,
Зустрінемо ся завтра в мамі.

(Відходить із Гуцулом.)

ЯВА VI.

Черв. Шап. (сама): Отся маленька ще дурненька!

На вік свій то повиннаб бути
Уже хоч трошки розумненька,
А їй ще можна казки гнути,
Полісунами ще лякати
Та відьмами! Як можна бути
Таким дурненьким, віру няти
Тим всім казкам! Мене ніколи,
Хоч люблю дуже гарну казку,
Тим не злякає! В лісі, в поли
Слухаю птичок, цвітів вязку
Собі нарву! Пусті се слухи
Про духи злі. Я не стрічала
Ще їх. А жилиб там злі духи,
Не цвилиб цвіти, не співалиб
Птички там! Дітиї сим лякати,
А не мене! Страху не маю!
От треба сісти та спочати,
Ще й собі пісню заспіваю (співає):

Вже літо, вже літо
Витає в нас красне
І гріє і світить
Вже сонячко ясно.

Вже літо, вже літо,
Зима вже пропала,
Краса вже над світом
Скрізь владу обняла.

Вже літо, вже літо!
Гей, діти, до гаю

На зелень, на квітя,
Купатись в ручаю.

(Підчас VII-ї яви. Червона Шапочка граєть ся над ручаєм, кидає в ручай камінчиками, ганяєть ся за хрущиками, а відтак сідає і висипає пісок із черевичків.)

ЯВА VII.

Вовк *(закрадаєть ся з права з ліса, передістаєть ся через плит і стає під вікном.)*

Ну і щасливо я підкрав ся,
Та ще й на хитрощі візьму ся,
Щоби мій намір вповні вдав ся
В бабусі платі уберу ся.
Я бабин очіпок наложу
І баби хустку треба взяти,
Червона Шапочка не зможе
Мене у пільмі так пізнати.
В бабину постіль покладу ся
Й недужий мов буду стогнати...
Червона Шапочко, клену ся:
Буду, буду тебе я мати!

(Влазить вікном до хати. Видно крізь вікно, як убираєть ся в бабин очіпок та хустку.)

ЯВА VIII.

Червона Шапочка. Зазуля.

Зазуля: Куку, куку, куку, куку!

Черв. Шап.: Що хочеш в мене, пташко?

Зазуля: Не можу добути я звуку,
Мені казати важко!
Бережи ся того, того
Вовка, вовка, вовка, вовка!

Черв. Шап.: Не кажеш нічого нового,
Знана про вовка помовка!

ЯВА ІХ.

Сі самі. Брисько входить.

Черв. Шап.: Гей, відкіля ідеш ти, Бриську?
А як він ласить ся до мене,
Як мило тулить ся, як близько,
Бо в мене курятко варене.

Брисько: Не будь, не будь безпечна дуже!

Черв. Шап.: Як тільки верну я до хати,
Дістанеш їсти, Бриську-друже.

Брисько: Мусиш на себе уважати!
Там вовк, там вовк, там вовк Неситий!
Не вмю я гаразд сказати,
Вовк, вовк, вовк, вовк там, може вбити!

Черв. Шап.: Іди, дурна твоя головка!

(Підходить до вітвореного вікна. Зазуля сідає на дерево, Брисько стає біля дверей.)

Брисько: Вовк, вовк, вовк, вовк там, стережи ся!

Зазуля: Стережись вовка, вовка, вовка!

Ручай: Ти вовка, вовка бережи ся,
Бажає вовк тебе роздерти.

Черв. Шап.: Що всі вони мене лякають,
Я не боюсь від вовка смерти,
Господь в опіці мене має!

ЯВА Х.

Сі самі. Червона Шапочка вже під вікном.

Вовк (*визирає з вікна*): Уже дівчатко тут край хати,
Буде для черева вечера (*Ховається*).

Черв. Шап. (*зазирає в вікно*):
Ви вже, бабусю, пішли спати?

Вовк:
Егеж, недужа щось тепер я.
Гаразд, маленька, що прибула,
Я думала, ти вже про мене,
Червона Шапочко, забула!

Черв. Шап.: Вам неня курятко варене
Дали й росолу, щоб вам сили
Ваші скріпило. Ви поклялись
На виворіт: ви положили
Голову в ноги. Що вам сталося?
І руки в вас неначе лаби!

Вовк: Добрі, щоб кріпко що держати!

Черв. Шап.: Неня казали: »Остань в баби
У Ганни на піч, бо вертати
Під ніч не добре!«

Вовк: Добре, добре!
Вже темна ніч, звір вне дикий,
Злякалиб серце й страх хоробрє!

Черв. Шап.: І вуха в вас якісь великі!

Вовк На се, щоб все я добре чула.

Черв. Шап.: Я так спішила тут охоче,
Тепер тривога огорнула
Мене чогось! Ах, які очі
Страшні у вас, огнисті, люті

Вовк: Щоб бачити усе докладно!

Черв. Шап.: І ніс у вас не так загнутий
Стоїть якомсь зівсім нескладно.
Ах, і ваш рот який великий.

Вовк: Щоб я тебе міг ним пожерти *(скаче на вікно)*.

Черв. Шап.: Ах, Боже, вовк се лютий, дикий!
Ратуйте, ратуйте від смерті!
Ратуйте, ратуйте, бо згину!

Вовк: Даремний крик, ти вже пропала.

(Підчас сего всего Брисько бігас навколо неспокійно й трівожно гавкає, зазуля кричить, червоношійки літають. Всі звірята дають ознаки жаху).

ЯВА ХІ.

Сі самі. Стрілець.

(Приваблений звірятами, ручаєм і деревами, біжить і ціляє в вовка саме тоді, як він говорить: „Ти вже пропала!“)

Стрілець: Пропав ти, вовче, в сю хвилину,
Тебе вже кара давно ждала!

(Стріляє. Вовк паде).

Ти на невинную дитину
Тут зачаїв ся, злий Несетий,

Маеш гостинця за гостину,
Хотів убить, лежиш убитий!

ЯВА XII.

Сі самі. Баба Ганна (вертає).

Бабуся: Ах, що тут сталось, я бою ся,
Я близько вистріл чула,
Червону Шапочку, Олюсю,
Щоб лихо не стрінуло.
Ах, де ти, де ти, де Олюсю?
Мене всю жах проймає!

Черв. Шап. *(біжить до баби й кидаєть ся їй на шию):*
Я тут, успокійте ся, бабусю,
Жива, а вовк конає!
(Показує пальцем убитого вовка).

Бабуся: Славаж тобі, Боже великий,
Се певно ваше, стрільче, діло?

Стрілець: І ліса шум, звіряток крики,
І Брисько гавкав без настанку,
Мене тут звабили й навели
На вовчий слід, що я від ранку
Його шукав, та довго, леле,
Не міг найти! Тільки звіряткам,
Червона Шапочко, любенька,
Подякуй, бо без них, дівчатко,
Хто зна, чи ти булаб живенька!

Черв. Шап.: О дяка вам, звірятка млі,
Й вам дерева й тобі ручаю,
Тямти му життя всі хвилі.
Що вам жите се завдячаю!

Бабуся: А пану ловцеви, дитино,
Не дякуеш за се, що вбили
Звіра, в рішаючу хвилину
Тобі на поміч поспішили!

Черв. Шап.: Ах, правду кажете, бабусю,
Яка я неуважна стала!
Скартаєте за се Олюсю,
Щоб в друге все вже памятала.
Сердечну, щирю вам складаю
Подяку, за спасене, пане,
Як вам віддячу ся, не знаю,
Та може вам коли теж стане
Червона Шапочка в пригоді,
Щоб тільки в щастю, не в недоли,
Щоб лиш в прибутку, а не в шкоді
Я вам придалась, прошу в Доді.

Стрілець: Гаразд, гаразд, любя дитино!
Ніхто будуччини не знає...
Хто зна, чи далеко година,
Що в тебе помочи жадає.
На се ми завжди памятаймо,
Ближнім на поміч у пригоді
Всі без вагання поспішаймо,
І як родина жиймо в згоді.

Черв. Шап.: Ще раз вам дяка, пане милий,
Та вас одно буду просити,
Щоб ми як други два зажили,
То перестаньте ви курити.
Бо тютюну я страх не зношу,
Курців терпіти я не можу,
Покиньте люльку, я вас прошу,
Смаку я в люльці не знахожу.

Бабуся: Ах ти, пестієчко миленька!
Не гнівайтесь на неї, пане,
Вона се з щирого серденька,
Її хоч прикладай до рани.

Стрілець: А хтож би гнівав ся на тую
Червону Шапочку кохану?
Хто зна, чи як слова сі чую,
Люльку курить не перестану.
Тоді, Олюсю, не відмовиш
Мені цмочка, як попрохаю.
Цмочком мене вже поздоровиш.

Черв. Шап. Тоді вже може? Подумаю!

(Плаєм із ліса надходять усі дієві особи та інші люде: чоловіки, жінки, молодіж і діти. Всі уставляють ся в гарний гурток. Із ліса несеть ся пісня Русалок, щораз голоснійше. В половині пісні вони появляють ся й стають до гурту. Все освічене бенгальським огнем.)

Спів Русалок.

О вже, вовче Неситий,	Хотів дівча пожерт
Не живш, вже ти вбитий,	За се діждав сам смерти,
Дожив собі ти каря,	А дівчатко миленьке
Візьмуть тебе на маря.	Нам ціле здоровеньке.

За добре серденьтко
Спас тебе ліс, дівчатко;
Жий же нам всім здорове
Повне щастя й любови.

*(Останні чотири вірші співає враз із русалками весь гурт.
Відтак бабуся говорить:*

Бабуся: »Ось і скінчила ся вже штука
Та яка з штуки є наука,

Хочу тепер вам ще сказати,
Лиш прошу добре уважати!
Ось вам наука з сеї штуки:
Любіть усе живе тай муки
Не завдавайте їм ніколи.
Усе, що в лісі, в гаю, в поли,
Хочаб найменша животинка,
Метелик, комашка, пташинка
Вам у пригоді може стати,
Вас вовкови зісти не дати.
Тож добрі серця заховайте,
Любіть звірят і про них дбайте.

(Заслона спадав.)

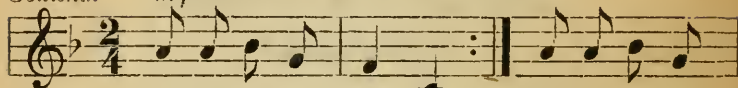
ПІСНІ

до драм. казки: „Червона Шапочка“.

1. Сольо Червоної Шапочки.

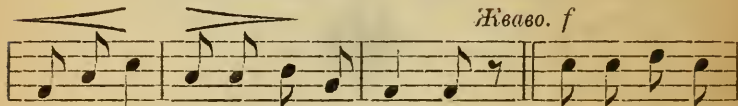
Звільна.

mf

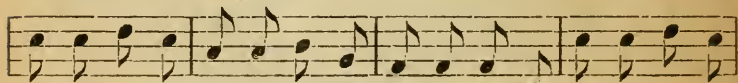

Ой пі-дй ти ки-цю, тіль-ки до-бре
Пі-ди по во-ди-цю,

Жваво. f

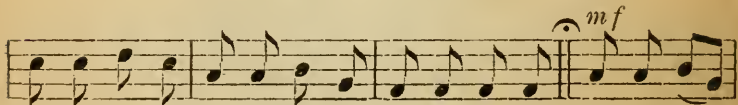
у-ва-жай, не впадь у кер-ни-цю! Пі-шла ки-ця

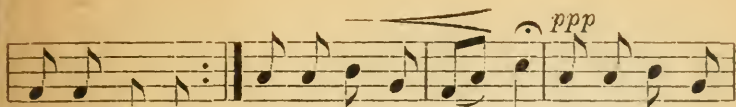
по во-ди-цю тай у-па-ла у кер-ни-цю, по-біг ко-тик

Звільна.

mf

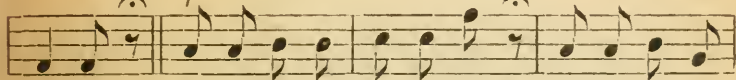

ра-ту-ва-ти, а вже ки-ці не ви-да-ти. Ви-тяг ки-тай по-ло-

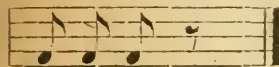

цю за ву-хо Ле-жи ки-цю ту-та, а я знай-ду
жив, де су-хо.

Жваво. f

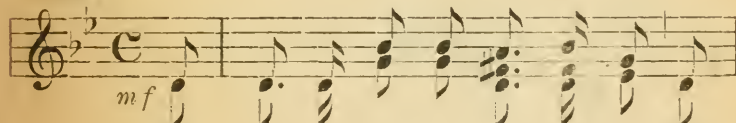
пру-та. Пру-та ще не по-шу-кав, а вже ки-ці

не за-став.

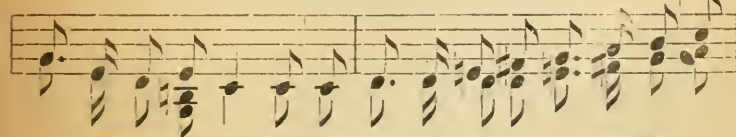
2. Перший хор русалок.

Поважно.

Чер-во-ну Ша-поч-ку ма-лу Вовк

c r e s c.

хо-че нам по-жер-ти, ми вир-ве-мо ї-ї йо-му: спа-

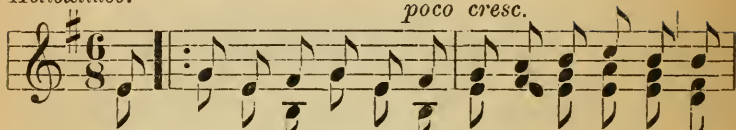

сем дів-ча від смер-ти.

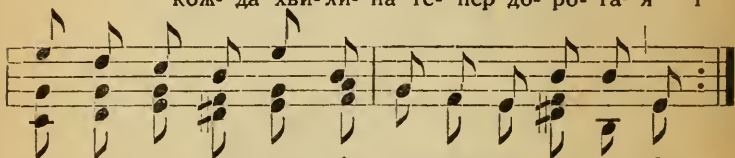
3. Другий хор русалок.

Полохливо.

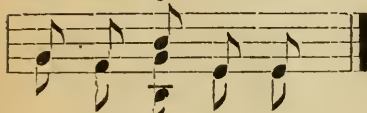
росо cresc.

Спі-ши ся, спі-ши ся, що в лі-сі жи-ве-є, спі-
кож-да хви-ли-на те-пер до-ро-га-я і

ши ра-ту-ва-ти дів-чат-ко ма-ле-є, бо
мо-же про-па-сти О-

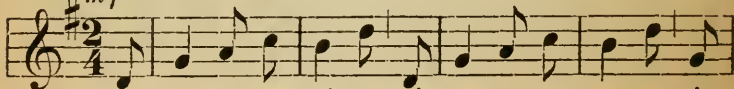

лю-ся ма-ла-я.

4. Сольо Червоної Шапочки.

Не скоро.

mf

Вже лі-то, вже лі-то ві-та-є нас кра-сне, і

грі-є і світить вже со-неч-ко я-сне. і я-сне.

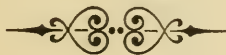
5 Третий хор русалок.

Поважно.

О вже вов-че не-си-тий, Ти до-жив со-бі ка-ри:

візьмуть те-бе на ма-ри.

Увага: Друга стрічка скорше (трохи), третя ще скорше

Видання „Світа Дитини“:

а). Діточа Бібліотека:

- Ч. 1. *Оскар Уайльд*: „Зоряний Хлопчина“, стор. 48 з 16 образками 50 Мк.
- Ч. 2. *Вільгельм Буш*: „Максим і Марко“, стор. 64, з 95 образками 80 Мк.
- Ч. 3. *О. Білоусенко*: „Пригоди Вовка-Неситого“, 68 стор. з 54 образками 80 Мк.
- Ч. 4. *Вільгельм Буш*: „Нечемне вороня“, 52 стор. з 48 образками 70 Мк.
- Ч. 5. *Я. Вільшенко*: „Чорнокнижник із Чорногори“, 72 стор. з 70 образками 100 Мк.
- Ч. 6. *Я. Вільшенко*: „Червона Шапочка“, 48 стор. з 6 образками і нотами 80 Мк.

В приготуванню:

- Ч. 7. *Антін Лотоцький*: „Вільгельм Тель“, історичне оповідання з доби визвольних змагань швайцарських верховинців, з образками, У. Баура.

б) Інші видання:

- Іван Левицький*: „Нарис історії музики“, підручник для шкільного ужитку, необхідний для кожної образованої одиниці, 64 стор., 80 Мк.
- Іван Левицький*: „Основи теорії музики“, 56 стор.

На посилку долучити належить 15 Мк.

Замовлення слати:

Видавництво „Світ Дитини“, Львів, ул. Зіморівича, ч. 3.

„ПОСТУЛ“

ВІСТНИК УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТСТВА

Виходить у Львові раз в місяць.

Ціна одного примірника 50 Марок.

Редакція і Адміністрація: Львів, ул. Содова, 4, партер.

Видавництво „Добра Книга“

має на складі отсі новини:

1. Сміх (дотепи і жарти) 50 Мк
2. Другий міх сміху (веселі приказки) . 50 „
3. М. Лімниченко: „З війни“ (поезії) . . 40 „
4. З. Лягерлеф: „Різдвяна ніч“ 20 „
5. В. Полянський: Дядько Тарас 25 „
6. Карло Май: „Проклятий“ (повість для
молодіжи) 50 „
7. К. Поліщук: Скарби віків 60 „
8. К. Поліщук: „Воєнко“ (оповідання) . . 40 „
9. В. Лімниченко: „Хуртовина“ 60 „
10. Карло Май: „Воскресеніє“ 60 „

Замовлення слати на адресу:

М. МОХ,

Львів, улица Содова, число 4.

Книжки сі можна дістати також у конторі
„Світа Дитини“.

„СВІТ ДИТИНИ“

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЧАСОПИС

ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ І МОЛОДІЖИ

ВИХОДИТЬ

у Львові 1 і 15 кожного місяця.

Квартальна передплата . 240 Мк.

Поодиноке число 40 Мк.

Для Америки й Канади 1 доляр на рік.

Замовленя слати на адресу:

Видавництво „СВІТ ДИТИНИ“

Львів, ул. Зіморовича, ч. 3.

